

Arròs i sorra

Ja em torna: recoi de mal de cap i... l'ofec, sobretot l'ofec... «Massa restriccions i poc aire pur, Hanna!» em dic. I havia de ser just ara? Amb el somni de ser columnista d'opinió a tocar?

L'afició per les lletres em venia de petita. Bé, més que afició, obsessió. Era veure les lletres magnètiques del "MAMA" i "PAPA" a la nevera i córrer a formar paraules impossibles com una boja.

Rellegeixo el títol absurd que m'ha manat el redactor i haig de trucar corrents al 061 mentre intento recordar els darrers contactes estrets. Sense adonar-me'n, els dits, com de petita, el reescriuen; em torna el pols i l'ofec s'atura.

De sobte, ho entenc tot.

Vinga, tu pots! «Refer» No paris. «Tururut, nan» No paris. «Neden, nin, broc» No paris. «caca, bebe, menem, anilina, corb».

A punt estic de sucumbir a la taquicàrdia. Començo ja a defallir quan arribo al mot 121è i alguna cosa es trenca dins meu. Una pau immensa s'apodera de mi i m'adormo damunt del teclat, feliç. Després d'aquest grapat d'anys, acabo de descobrir que pateixo —patia, més ben dit—... *aibofòbia*?

Aibo F òbia, sí!

Li dono mil gràcies al meu cap i em faig una autodedicatòria: «T'estimo, H-Anna!».

Xavi Carpena i Vilella, Centelles
2n premi

ORGANITZA:

HI COL-LABORA:

